

AGENDA DEL MES DE DESEMBRE DE 2024

- 1 Diumenge I d'Advent.** A les 18,30 h., Vespres cantades.
A l'Oratori de Barcelona:
A les 19h.: Concert a càrrec de l'Orquestra Barroca Catalana.
- 8 Diumenge. La Concepció Immaculada de Santa Maria, Verge, titular de la nostra església.** Solemnitat. A les 11h. celebració de l'eucaristia, presidida per **Mn. Santiago Bueno**, vicari judicial de l'arquebisbat i degà de la Catedral de Barcelona. Enguany en comunió amb el Centre, que celebra la seva festa patronal.
En acabar la missa: Benedicció del **Pessebre**, al claustre.
- 13 Divendres.**
A l'Oratori de Barcelona:
A les 20h.: Concert de Nadal de la F. Goethe, grup "Voces graves" de Madrid.
- 14 Dissabte.** A les 17,00 h.: Concert de Nadal de l'escola Muscics' Son.
A les 17,30h.: **Festival de Nadal** a càrrec de l'Esplai.
- 15 Diumenge III d'Advent.** A les 18h., Concert de Bilas, amb Mark Pulido.
- 17 Dimarts.** A les 19,30 h., celebració del sagrament de la penitència.
- 18 Dimecres.**
A l'Oratori de Barcelona:
A les 19h.: Concert de Nadal a benefici de la **Fundació Clarós**.
- 19 Dijous. A l'Oratori de Barcelona:** A les 17 h.: Inauguració de l'**Exposició de Diorames** (al claustre, obert tots els dies fins al 7 de gener de 16 h. a 20h.).
- 22 Diumenge IV d'Advent.** A les 18,30 h., Vespres cantades.
A l'Oratori de Barcelona:
A les 19h.: Concert de Nadal de la **Coral Sant Jordi**.
- 24 Dimarts.** A les 19,30 h., Vespres. **Missa del gall.** Felicitació i ressopó.
- 25 Dimecres. Nadal del Senyor.** Solemnitat. A les 11 h., celebració eucarística.
- 29 Diumenge. Sagrada Família.** Festa.

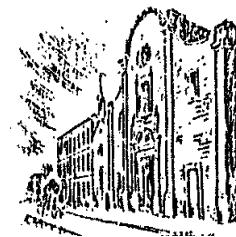
Heu de saber que:

A la col·lecta de **Germanor** es va recollir: **520 €**

Gràcies per la vostra generositat!

Tots els dissabtes de 16 h. a 17 h.: Catequesi d'infants.

El Cor de Sant Felip Neri

FULL INFORMATIU (182) Desembre de 2024

Oratori Sant Felip Neri de Gràcia

"CARTA ALS CRISTIANS DE GRÀCIA: PER UNA MILLOR CORRESPONSABILITAT" (P. Ferran Colás, Prepòsit)

Un estil encara vàlid pels nostres dies

En efecte, avui dia res no es pot donar per pressuposat ni per descomptat. Quants batejats hi ha que mantenen sepultat el germen de vida nova rebut en el baptisme! Per quants laics la fe va quedant reduïda a una llunyana iniciació cristiana, a algunes pràctiques rituals, a l'afirmació cada cop més selectiva d'alguns principis doctrinals i morals. Hi ha un enorme treball educatiu, evangelitzador i catequètic a realitzar per la convocatòria, la conversió i el creixement cristià. Sobretot, la consciència i l'experiència d'ésser "christifideles"!, d'un encontre i un seguiment on creixi la "nova creatura", el seu sentit de pertinença com a membre del Cos de Crist, el seu arrelament en la sacramentalitat i tradició de l'Església, la novetat de vida com a testimoni en el món. Hom no pot descuidar, finalment, la contribució singular i insubstituïble dels laics a la missió de l'Església –la qual caracteritza la seva mateixa vocació cristiana–, que és la de "tractar d'obtenir el regne de Déu gestionant els assumptes temporals i ordenant-los segons Déu"¹. Mentre el magisteri eclesial relança la "doctrina social" i abunda en intervencions i exhortacions d'il·luminació cristiana pel que fa a les més variades qüestions socials, com no adonar-se d'una manifesta fragilitat i escassa significació en el testimoniatge dels fidels laics en els diversos camps crucials de la construcció de la societat? Diferents factors poden explicar aquesta mancança: la crisi patida per la generació dels laics "compromesos" en temps de l'immediat postconcili en altes marees d'hiperpolitització i ideologització, l'extrema secularització dels ambients més dinàmics i complexos de la societat, una certa "privatització" de l'experiència creient, la influència de la "lleugeresa" de la cultura postmoderna... Avui dia hom

¹ Concili Vaticà II, *Lumen Gentium*. nn. 31, 35; *Gaudium et Spes*. n. 43; *Apostolicam Actuositatem*. n. 7.

pateix molt la temptació d'un cert replegament eclesiàstic dels laics, tot just considerats com auxiliars d'un clergat escàs en activitats parroquials, multiplicats i inflats amb excés els ministeris laïcals –encara que per si mateixos importants– al servei de les comunitats cristianes, convertits en “agents pastorals”, no suficientment educats a adherir la fe com esdeveniment de vida nova en tots els ordres, no suficientment acompanyats, sostinguts i alimentats per tal de donar testimoniatge cristià límpid i eficaç en els més diversos ambients socials, econòmics, polítics i culturals, en els més diversos “areòpags” d'un món cada cop més descristianitzat, més necessitat de creixement en humanitat i justícia.

Els laics són els primers a tenir avui consciència de la necessitat que tenen de sants sacerdots, els quals preparats “acuradament per ser capaços d'afavorir la vocació i la missió dels laics” i promoure la seva dignitat, que els “escoltin de bon grat”, que “reconeguin la seva experiència i competència”, que acullin “amb goig i fomentin amb diligència els multiformes carismes...”². Més que mai no s'adonen de la importància de la companyia educativa en la fe que abrasi tota la realitat de la seva vida, per part d'aquells que, configurats sacramentalment a Crist es mostren autèntics testimonis del Bon Pastor i operen com a ministres de la Paraula i dels sacraments. Més enllà de milers d'anècdotes eclesiàstiques, s'ha anat superant, en línia de tendència, per una banda, el “clericalisme” com a mentalitat (malgrat les seves inèrcies siguin potents) i, per altra, la promoció dels laics com a oposició i conquesta d'espais, reduint i contaminant la comunió a tensions i lluites per a la redistribució de poders i drets. Les denses i intenses experiències de col·laboració que s'han donat especialment en aquests temps postconciliars han ajudat a créixer en la consciència de l'“Església-comunió”, on “els estats de vida són de tal manera relacionats entre ells que són ordenats l'un a l'altre”, en tant que modalitats diverses i complementàries de viure la igual dignitat cristiana i la universal vocació a la santedat³...

Jesús, l'esperança del Nadal

En aquesta temporada de l'any els magatzems i els centres comercials ressonen amb alegres veus cantant “Al món pau” (“Joy to the World!”) i “Oh, aldehueta de Betlem” (“Oh Little Town of Bethlehem”), molts anuncis presenten famílies reunides al voltant de taules bullicioses o un arbre centellejant atapeït de regals. Les esglésies mostren l'escena d'un pessebre serè i pacífic, amb la família de Jesús somrient al voltant. Nadal es mostra com un temps alegre d'unió familiar i celebració. Per a molta gent el Nadal és precisament això: moments feliços per a

la família, convivència, menjar, i fer regals amb alegria. La majoria dels cristians la celebren com un temps de celebració i acció de gràcies addicional pel regal més gran alguna vegada donat: el Senyor Jesucrist, “Déu amb nosaltres” (Mateu 1:23); així que la temporada nadalenca es desborda de joia i celebració.

Però per a altres, el Nadal és exactament allò oposat. Pot ser un recordatori intens dels éssers estimats perduts o que no tenen família propera amb la qual celebrar. En comptes de sentir alegria, moltes persones senten ansietat i depressió aparentment aclaparadora i insuportable. El Nadal pot ser potencialment un temps de desesperança i de solitud.

Encara que alguns de nosaltres ens podem sentir sols o aïllats durant les festes nadalenques, és important que recordem l'esperança que porta Jesús mort (1 Tessalonicencs 4:13-14). Però per als qui estem en Crist Jesús, no estem més sense esperança! morts...” (1 Pere 1:3). Aquesta esperança en virtut de la vida eterna, (Tit 1:2) a través de Jesucrist, “la nostra esperança” (1 Timoteu 1:1). Tenim esperança perquè Jesús es va fer home, va viure, va morir i va ressuscitar.

Al Gènesi llegim que Déu va crear originalment un món perfecte (Gènesi 1:31), però aviat va ser arruïnat pel pecat d'Adam i Eva. La conseqüència del pecat va ser la mort (Gènesi 2:17; Romans 6:23). Tanmateix, fins i tot el dia més fosc de la història Déu va oferir un missatge d'esperança: “Posaré enemistat entre tu i la dona, entre el teu llinatge i el seu. Ell t'atacarà al cap i tu l'atacaràs al taló.” (Gènesi 3:15). Déu va prometre que enviaria un Salvador que venceria Satanàs i s'encarregaria del problema de la mort i el patiment.

El primer Nadal Jesús va venir en carn com un petit nadó per poder portar el nostre càstig a la creu, i després conquerir la mort ressuscitant dels morts. El primer home, Adam, va introduir al món la mort, el patiment i la maledicció pel seu pecat, però el nostre Adam, Jesucrist eliminarà totes aquestes coses. Algun dia habitarem amb ell eternament en un lloc on, “Eixugarà Déu tota llàgrima dels ulls d'ells; i ja no hi haurà més mort, ni hi haurà més plors ni clam, ni dolor; perquè les primeres coses van passar” (Apocalipsi 21:4). “I no hi haurà més maledicció...” (Apocalipsi 22:3).

La solitud i la depressió seran eliminades per sempre. Quina esperança tan benaurada és la que esperem! perquè “Sabem, a més, que als que estimen Déu, totes les coses els ajuden a bé, és a dir, als que conforme al seu propòsit són cridats” (Romans 8:28).

Avery Foley

² Concili Vaticà II, *Presbyterorum Ordinis*. n. 9.

³ JOAN PAU II, *Christifideles Laici*. n. 55.